

Такім чынам, як бачна, у групах “будова цепы” і “часткі цепы” не супадаюць, па-першае, наборы дэнататаў, а, па-другое, назіраецца колькаснае (г.зн. прыярытэтнае) несупадзенне паміж прадстаўленымі пазіцыямі. Гэта тлумачыцца тым, што, па-першае, элементы, істотныя для апісання структуры як цэлага, могуць не з’яўляцца цікавымі для паасобнага разгляду (тулава, валасы), а, па-другое, наадварот, тым, што істотныя элементы могуць не ўкладацца ў структурны алгарытм (рукі, маўленчыя органы).

<sup>1</sup> Беларуская народная творчасць: загадкі / Склад. М. Я. Грынблат, А. І. Гурскі/. Мн., 1972.

<sup>2</sup> Волоцкая З. М. Связь структуры и семантики загадок со словообразованием // Этнолингвистика текста. Семиотика малых форм фольклора: Тез. и предварит. мат. к симпозиуму. М., 1988. Ч. 1.

<sup>3</sup> Цивьян Т. В. Отгадка в загадке: разгадка загадки? // Исследования в области балтославянской духовной культуры: Загадка как текст. 1. М., 1994.

В.І.УЛАСЕВИЧ

### СУФИКСАЛЬНЫЯ УНІВЕРБАТЫ Ў СУЧАСНЫМ ПЕРЫЯДЫЧНЫМ ДРУКУ

У апошні час у беларускай мове павялічваецца ўтварэнне суфіксальных універбатаў – назоўнікаў, створаных на базе атрыбутыўных кампанентаў састаўных назваў шляхам суфіксацыі.

Магчымасць узнікнення гэтых суфіксальных назоўнікаў выклікана тым, што частае выкарыстанне некаторых устойлівых спалучэнняў слоў павышае ступень прадказальнасці другога кампанента (назоўніка), і тады ўзнікаюць рэальныя ўмовы для згортвання<sup>1</sup>.

Звычайна падобныя назоўнікі разглядаюцца разам з іншымі, утворанымі з дапамогай суфіксальнага спосабу. Іх своеасаблівасць падкрэсліваецца ўказаннем на тое, што “ўтваральнай базай для назоўнікаў гэтага тыпу выступае сінанімічнае ці несінанімічнае словазлучэнне назоўніка з адпаведным прыметнікам”<sup>2</sup>.

Мовазнаўцы называюць такі спосаб утварэння назоўнікаў на базе словазлучэння “звяздзеннем” або “сцяжэннем” (“семантычным сцяжэннем”), “уключэннем”, “семантычнай кандэнсцыяй”, а таксама “універбізацыяй” або “універбацыяй” (“суфіксальнай універбацыяй”)<sup>3</sup>. Часцей для абазначэння гэтага спосабу выкарыстоўваецца тэрмін “суфіксальная універбацыя” (ад лац. *unus* – адзін + *verbum* – слова). Гэты тэрмін з’яўляецца відавым у адносінах да родавага тэрміна “універбацыя”.

Тэрмінам “універбацыя” ў беларускім мовазнаўстве называюць *утварэнне аднаго слова на аснове намінаўнага словазлучэння*. Ён уключае не толькі ўтварэнне новых слоў на базе ўстойлівых словазлучэнняў з дапамогай суфіксацыі, але і спосаб абрэвіяцыі, а таксама “сцісканне” спалучэння слоў (фразеалагізма) у адно слова (апорнае ў фразеалагізме)<sup>4</sup>.

Словы, утвораныя з дапамогай суфіксальнай універбацыі, называюць *суфіксальнымі універбатамі або універбамі*. Актыўнаму ўзнікненню і распаўсюджванню падобных слоў у мове садзейнічаюць тэндэнцыі да эканоміі і дэмакратызацыі моўных сродкаў. Сутнасць гэтага працэсу заключаецца ў ліквідацыі дыялектычнай супярэчнасці паміж формай і зместам: двухчленнасцю наймення і адзінствам яго значэння<sup>5</sup>.

Адзін з элементаў намінацыі, што складаецца па паходжанні з двух элементаў, страчвае сваю самастойнасць, у сувязі з чым адбываецца аб’яднанне гэтых элементаў ў адно цэлае, пераход слова з катэгорыі матываваных у катэгорыю нематываваных. Гэты працэс з’яўляецца адным з асноўных законаў мовы<sup>6</sup>.

Суфіксальныя універбаты ўтвараюцца на базе ўстойлівых словазлучэнняў. Атрыбутыўнае словазлучэнне як бы сцягваецца ў адно слова, у якім

захоўваецца толькі корань прыметніка. Назоўнік у такіх словах толькі маецца на ўвазе, і ў гэтым іх адрозненне ад складаных слоў і абрэзіватур.

Звычайна суфіксальныя універбаты адносяцца да размоўнай лексікі і ўяўляюць сабой кароткія, неафіцыйныя назвы паняццяў, абазначаемых у афіцыйным маўленні спалучэннем прыметніка з назоўнікам. З цягам часу некаторыя з іх замацоўваюцца і ў літаратурнай мове.

Сярод суфіксальных універбатаў выразна вылучаюцца *асабовыя і неасабовыя* назоўнікі, якія часта ўтвараюцца пры дапамозе суфіксаў з прадметным значэннем *–к-а* і *–ік*. У кожным слове гэтыя суфіксы абазначаюць той канкрэтны прадмет, які ў базавым словазлучэнні пазначаны назоўнікам.

“Беларуская граматыка”<sup>6</sup> адносіць утварэнне назоўнікаў на базе словазлучэнняў у гутарковай мове пры дапамозе суфікса *–к-а* да прадуктыўнага тыпу. Падобныя назоўнікі актыўна ўтвараюцца і выкарыстоўваюцца і ў сучасным перыядычным друку: АДНАПАКАЁўКА – аднапакаёвая кватэра, АМАРАЛКА – амаральныя паводзіны, ВІНШОўКА – віншавальная паштоўка, ГУМАНІТАРКА – гуманітарная дапамога, МАГНІТКА – магнітная (пластыкавая) картка, МІНІМАЛКА – мінімальная зарплата, РАСКЛАДАНКА – раскладная перагародка. (Гляджу ў акно бабульчынай мінскай аднапакаёўкі... ЛіМ. 1998. № 3. С. 13. Вы мала што амаралку дапусцілі... ЛіМ. 1994. № 30. С. 12. Выкарыстоўваю на уроках... віншоўку ад П.Панчанкі з нагоды жаночага свята 8 Сакавіка. ЛіМ. 1997. № 20. С. 6. На Магілёўшчыне маці-п’янь закапала народжанае дзіця ў картоннай каробцы з-пад гуманітаркі. ЛіМ. 1998. № 9. С. 5. Мабыць, варта ўспомніць і пра поўную абарону ашчадбанкам сродкаў, якія ёсць на “магнітцы”... Мал. 1997. № 11. С. 200. Не паспееш ці ўхілішся ад падачы дэкларацыі – заплаціш адміністрацыйны штраф ад дзвюх да пяці мінімалак. ЛіМ. 1998. № 4. С. 2. Цёмна-сінія раскладанкі хаваюць выступоўцаў, якія яшчэ рыхтуюцца. ЛіМ. 1996. № 50. С. 3).

Пры дапамозе суфікса *–к-а* ў гутарковай мове могуць утварацца універбаты і ад уласных назваў: ДАБРАВЕШЧАНКА – Дабравешчанская царква, НАЦЫЯНАЛКА – Нацыянальная бібліятэка, ЯГЕЛОНКА – Ягелонская бібліятэка. (Дабравешчанку трэба аднавіць! ЛіМ. 1995. № 13. С. 14. Мо і насуперак гэтаму я называю яе вось так – “Нацыяналка”. ЛіМ. 1997. № 45. С. 15. У нотным адзеле Ягелонкі аказалася шмат каштоўных музычных помнікаў. ЛіМ. 1995. № 9. С. 10).

Пры ўтварэнні суфіксальных універбатаў выкарыстоўваецца таксама суфікс *–ік*: ДЗЕВЯЦІПАВЯРХОВІК – дзевяціпавярховы дом, ЛЕГКАВІК – легкавы аўтамабіль, ШМАТКВАТЭРНІК – шматкватэрны дом. (Кватэра месцілася на апошнім паверсе дзевяціпавярховіка... ЛіМ. 1998. № 18. С. 12. Легкавік кранаецца... ЛіМ. 1998. № 23. С. 12. Сухая ад камля і да самай кроны хвоя... нагадвае своеасаблівы шматкватэрнік. Мал. 1997. № 6. С. 76).

Некаторыя лексемы з суфіксам *–ік* ужываюцца як адпаведнікі нарматыўных слоў, агульных для беларускай і рускай моў: АСОБНІК (ПААСОБНІК) – асобны (паасобны) экзэмпляр. Выкарыстоўваецца як адпаведнік слова экзэмпляр. (Альбом выйшаў накладам у дзве тысячы асобнікаў. ЛіМ. 1998. № 13. С. 3. Наклад выдання невялікі, усяго – 100 паасобнікаў. ЛіМ. 1998. № 12. С. 7); ЗАПЛЕЧНІК – заплечны мяшок – адпаведнік лексемы рукзак. (Багата студэнтаў і школьнікаў з заплечнікамі. ЛіМ. 1996. № 41. С. 10. Гітары падпахі, заплечнікі на спіну... ЛіМ. 1996. № 28. С. 10).

Вельмі актыўна выкарыстоўваецца суфіксальная універбацыя пры ўтварэнні асабовых назоўнікаў. Нярэдка ўтвораныя такім шляхам назоўнікі могуць суадносіцца не толькі са словазлучэннем. Таму адначасова яны могуць разглядацца і як адпрыметнікавыя назоўнікі, утвораныя з дапамогай суфіксальнага спосабу словаўтварэння. Найчасцей назвы асоб утвараюцца пры дапамозе суфікса *–ік*. Найперш, гэта назвы асоб па іх прафесійнай

дзеинасці: БЮДЖЭТНІК – ‘работнік бюджэтай сферы’, ЛЯЛЕЧНІК – артыст лялечнага тэатра, ПРАФСАЮЗНІК – прафсаюзна работнік, РЫНАЧНІК – ‘прыхільнік рыначнай эканомікі’, САМАДЗЕЙНІК – самадзейнае мастацтва – ‘той, хто займаецца самадзейным мастацтвам’, СІЛАВІК – ‘работнік сілавых структур’. (Потым пра тое, што называецца... жалаванне (у бюджэтнікаў). ЛіМ. 1996. № 40. С. 10. Называйце тады ўжо жабракамі... усіх бюджэтнікаў. ЛіМ. 1998. № 18. С. 4. Апошні спектакль, які стварылі віцебскія лялечнікі... ЛіМ. 1998. № 26. С. 11. Дырэктар выклікаў прафсаюзніка... Мал. 1997. № 12. С. 141. Нарэшце да ўлады дайшлі рыначнікі... ЛіМ. 1996. № 40. С. 10. Сустрэкаюцца такія самадзейнікі, што ім любы прафесіянал пазайздросціць. ЛіМ. 1997. № 29. С. 4. “Сілавікі” там больш задзейнічаны: ахоўваюць школы ад тэрарыстаў... ЛіМ. 1996. № 39. С. 16).

Асобныя падобныя універбаты не запаўняюць існуючыя ў мове лакуны, а з’яўляюцца варыянтамі нарматыўных агульнаўжывальных слоў: ГУМАНІТАРНІК – гуманітарныя навукі – ‘спецыяліст па гуманітарных навукх’. Тое ж, што і гуманітарый. (Здаецца, мы, асабліва гуманітарнікі, добра... ведаем жыццёвы шлях, творчасць... нашых карыфеяў... Мал. 1997. № 11. С. 214); КАМЕРЦЫЙНІК – камерцыйныя структуры – ‘той, хто працуе ў камерцыйных структурах’. Тое ж, што і камерсант. (Былы райкомавец цяпер камерцыйнік... Мал. 1998. № 6. С. 205); ПРАФЕСІЙНІК – прафесійны майстар – ‘той, хто займаецца нечым прафесійна’. Тое ж, што і прафесіянал. (Мастакі сёння падзяляюцца не на “прафесійнікаў” і “самадзейнікаў”... ЛіМ. 1998. № 14. С. 11).

З дапамогай суфікса –ік утвараюцца таксама асабовыя назоўнікі, якія характарызуюць асоб па пэўных пастаянных прыметах, дзеяннях: ПАМІНАЛЬНІК – удзельнік памінальнага абеду, СВЯТОЧНІК – удзельнік святочнага мерапрыемства. (Памінальнікі многа пілі і смачна елі... Мал. 1997. № 1. С. 67. Абодва святочнікі як рэнтгенам працялі шарэнгі туземцаў... Мал. 1997. № 12. С. 62).

Асабовыя назоўнікі, што характарызуюць чалавечыя якасці, таксама ўтвараюцца пры дапамозе суфікса –ік: ДАСЦІПНІК – дасціпны чалавек, НЯШЧАСНІК – няшчасны чалавек, САМААХВЯРНІК – самаахварны ўчынак – ‘асоба, якая здзейсніла самаахварны ўчынак’. (“І жанок абагуліце?” – пытаўся дасціпнік. ЛіМ. 1996. № 47. С. 13. Тады пайшоў няшчаснік да суседа. Пол. 1997. № 8. С. 11. Гэта самыя сапраўдныя самаахварнікі. ЛіМ. 1997. № 37. С. 13).

На базе словазлучэння “назоўнік + прыметнік (дзеепрыметнік)” могуць утварацца асабовыя універбаты пры дапамозе суфікса –ец: ВЫПАДКОВЕЦ – выпадковае знаёмства – ‘асоба, якая мае толькі выпадковае (павярхоўнае) знаёмства з пэўнай тэмай, з’явай і г.д.’, ЗАПРАШЭНЕЦ – афіцыйна запрошаная асоба, НОВААБРАНЕЦ – новаабраны кіраўнік, ПАСТАЯНЕЦ – пастаянны наведвальнік. (Ягоны ўзлёт, вядомасць... толькі выпадкоўцу здаваліся раптоўнымі. ЛіМ. 1997. № 12. С. 4. Зразумела, для нас, запрашэнцаў з Беларусі, вельмі чаканым было выступленне... ЛіМ. 1998. № 22. С. 13. Сваю дзейнасць новаабранец пачаў... ЛіМ. 1997. № 12. С. 10. І вельмі многія – нашы пастаянцы, нашы заўсёднікі... ЛіМ. 1997. № 10. С. 5).

У маўленні магчыма ўзнікненне варыянтных назоўнікаў, матываваных аднолькавымі словазлучэннямі, але ўтвораных пры дапамозе розных суфіксаў: МУЗЕЕЦ / МУЗЕЙШЧЫК – музейны работнік, супрацоўнік музея. (Музейцы-коласаўцы заўсёды рады бачыць у сябе пісьменнікаў... ЛіМ. 1998. № 17. С. 8. Кніга з’яўляецца неацэнным дапаможнікам для музейшчыкаў. ЛіМ. 1997. № 26. С. 3); ПРАВААХОЎНІК / ПРАВААХОЎЦА – прадстаўнік праваахоўных органаў. (М. Статкевіч па “просьбе” праваахоўнікаў накіраваўся ў пастарунак. ЛіМ. 1998. № 12. С. 3. Праваахоўцы ніякіх хуліганстваў не дачакаліся. ЛіМ. 1998. № 13. С. 2).

Некаторыя новаўтварэнні аманімічныя з ужо вядомымі словамі. Лексема ЛЕТНІК мае амонімы, якія зафіксаваны ў ТСБЛМ са значэннямі 'адналетняя дэкаратыўная садовая расліна', 'лёгкі летні пінжак або жакетка', 'дарога, якой ездзяць толькі летам'. У сучасным перыядычным друку выкарыстоўваецца таксама лексема ЛЕТНІК, матываваная словазлучэннем *летні лагер*, якая мае значэнне 'летні лагер для адпачынку, аздаравлення дзяцей і моладзі'. (*Педагогі-псіхалагі патрэбны дзіцячым аздаравленчым летнікам...* Настаўніцкая газета. 1998. 8 кастр. *Сябры фонду... ладзяць маладзёжныя летнікі...* ЛіМ. 1997. № 47. С. 16).

Лексема РАЗМОЎНІК, якая ў слоўніку зафіксавана са значэннем 'дапаможнік для размовы з іншаземцамі', выкарыстоўваецца і са значэннем 'артыст размоўнага жанру' (*Рэдка можна пачуць артыстаў-размоўнікаў...* ЛіМ. 1998. № 36. С. 10). Гэтае ж слова, але ўтворанае суфіксальным спосабам пры дапамозе суфікса **-нік**, у сучаснай мове выкарыстоўваецца як адпаведнік нарматыўнай лексемы суб'яднальнік (пар.: укр. розмовник – суб'яднальнік). (*Чаму... актор сам не прымае таго, што прапанаваў сваім размоўнікам, глядачам?* Пол. 1998. № 8. С. 187).

У сучаснай мове ўжываюцца таксама некаторыя лексемы, якія існуюць у іншых славянскіх мовах (часцей у польскай і украінскай). У пэўных выпадках можна гаварыць пра лексічныя запозычэнні. Але гэтыя словы адпавядаюць сістэме беларускага словаўтварэння і маглі быць створаны і на ўласным беларускім матэрыяле. Таму падобныя словы могуць быць разгледжаны і як суфіксальныя універбаты. Да таго ж, некаторыя з іх пачынаюць фіксавацца асобнымі слоўнікамі (часцей перакладнымі).

ВІЗІТОЎКА – візітная картка – пол. *wizytowka*. (*Пакіну вам сваю візітоўку...* Мал. 1997. № 7. С. 127. *Спектакль... уяўляецца візітоўкай тэатра*. ЛіМ. 1998. № 19. С. 11). ТСБЛМ з гэтым жа значэннем і паметай "размоўнае" фіксуе універбат візітка, утвораны з дапамогай суфікса **-к-а**. "Беларуская граматыка"<sup>3</sup> адзначае, што ўтварэнне адпрыметніковых назоўнікаў з дапамогай суфікса **-оўк-а** (**-аўк-а**) з'яўляецца непрадуктыўным тыпам. Таму шырокае распаўсюджванне лексемы ВІЗІТОЎКА можна растлумачыць уплывам польскай мовы.

ЗАЎСЁДНІК – заўсёдны госць (наведвальнік) – укр. завісник. Гэта слова з паметай "размоўнае" зафіксавана ў РБС як адпаведнік рускага слова заўсегдатай. (*Заўсёднікі "Магутнага Бога" заўважылі нямала новага*. ЛіМ. 1996. № 37. С. 10. *Покуль усе ішлі, да мэра падскочыў адзін з заўсёднікаў...* Мал. 1997. № 7. С. 27).

КРЫМІНАЛЬНІК – крымінальны злачынца – укр. кримінальник. Слова зафіксавана ў РБС як адпаведнік рускага слова ўдзельнік. (*Чым адрозніваюцца творы ад крымінальнікаў?* Мал. 1997. № 6. С. 103. *Гэта крымінальнікі, якія не жадаюць сядзець у Сібіры...* ЛіМ. 1998. № 24. С. 4).

НАВУКОВЕЦ / НАВУКОЎЦА – навуковы супрацоўнік – пол. *naukowiec* і укр. науковец. У РБС слова навуковец зафіксавана як адпаведнік рускага слова супрацоўнік навукаў. Гэта слова з паметай "размоўнае" зафіксавана і ў "Слоўніку безэквівалентнай лексікі"<sup>10</sup> са значэннем 'человек, занимающийся наукой'. Гэта лексема актыўна выкарыстоўваецца ў сучаснай беларускай мове і як адпаведнік нарматыўнай лексемы вучоны. (*Навукоўцам дакладна вядома, як свінец адмоўна ўплывае на нервовую і мысленную дзейнасць чалавека*. ЛіМ. 1996. № 24. С. 13. *Правяіў сябе як вопытны навукоўца*. ЛіМ. 1996. № 37. С. 12).

Утварэнне слоў шляхам суфіксальнай універбацыі адбывалася ў беларускай мове і раней (бярэзавік – бярэзавы сок, насоўка – насавая хустачка і г.д.). Але ў апошні час у беларускай мове гэты спосаб набывае значную актыўнасць. Суфіксальныя універбаты звычайна з'яўляюцца ў гутарковым стылі, але затым частка з іх замацоўваецца і ў літаратурнай мове. Некато-

рыя лексемы выкарыстоўваюцца як адпаведнікі да нарматыўных слоў, але большасць з іх запаўняе лексічныя лакуны.

Своеасаблівасць назоўнікаў, матываваных устойлівымі спалучэннямі слоў, у параўнанні з уласна суфіксальнымі назоўнікамі, дазваляе вылучаць суфіксальную універбацыю ў межах суфіксальнага спосабу словаўтварэння.

<sup>1</sup> Мартынов В. В. Кибернетика. Семиотика. Лингвистика. Мн., 1966. С. 106.

<sup>2</sup> Беларуская граматыка: У 2-х ч. Ч. 1. Мн., 1985. С. 222.

<sup>3</sup> Гл.: Лопатин В. В. Рождение слова. М., 1973. С. 44; Шакун Л. М. Словаўтварэнне. Мн., 1978. С. 119; Земская Е. А. Словообразование как деятельность. М., 1992; Современный русский язык / Под ред. П. П. Шубы. Ч. 2. Мн., 1998. С. 106.

<sup>4</sup> Гл.: Сцяцко П. У., Гуліцкі М. Ф., Антанюк Л. А. Слоўнік лінгвістычных тэрмінаў. Мн., 1990. С. 155; Шакун Л. М. Словаўтварэнне. С. 89.

<sup>5</sup> Современный русский язык / Под ред. П. П. Шубы. Ч. 2. С. 106.

<sup>6</sup> Мартынов В. В. // Кибернетика. Семиотика. Лингвистика. С. 112.

<sup>7</sup> Лопатин В. В. // Рождение слова. М., 1973. С. 44.

<sup>8</sup> Беларуская граматыка. Ч. 1. Мн., 1985. С. 240.

<sup>9</sup> Там жа. С. 242.

<sup>10</sup> Шкраба І. Слоўнік безэквівалентнай лексікі (у рускамоўным дачыненні). Мн., 1994.

#### СКАРАЧЭННІ

ТСБЛМ – Тлумачальны слоўнік беларускай літаратурнай мовы. Мн., 1996; РБС – Русско-белорусский словарь. Т. 1–3. Мн., 1993; ЛіМ – газета “Літаратура і мастацтва”; Мал. – часопіс “Маладосць”; Пол. – часопіс “Полымя”.

І.К. ГЕРМАНОВІЧ

#### Л.І.БУРАК ЯК МОВАЗНАВЕЦ

Вядомы беларускі мовазнавец Леанід Іванавіч Бурак нарадзіўся 23 сакавіка 1930 г. ў вёсцы Кульшыно Вілейскага раёна Мінскай вобласці ў сялянскай сям’і. Скончыўшы ў 1948 г. мясцовую сярэднюю школу, паступіў на філалагічны факультэт Беларускага дзяржаўнага ўніверсітэта. Яшчэ студэнтам звярнуў на сябе ўвагу выкладчыкаў лінгвістычнымі здольнасцямі і даследчыцкімі схільнасцямі. Пасля завяршэння вучобы ва ўніверсітэце (1953) быў рэкамендаваны ў аспірантуру пры Інстытуце мовазнаўства Акадэміі навук БССР. Пасля заканчэння аспірантуры працаваў там у сектары сучаснай беларускай мовы і культуры маўлення. У 1958 г. абараніў кандыдацкую дысертацыю на тэму “Складаназлучаныя сказы ў сучаснай беларускай літаратурнай мове”.

З 1966 г. Л.І.Бурак працаваў на кафедры сучаснай беларускай мовы Беларускага ўніверсітэта, некаторы час быў загадчыкам. У 1980 г. абараніў доктарскую дысертацыю аб далучальнай сувязі ў беларускай мове, праз два гады атрымаў званне прафесара. Памёр 24 снежня 1996 г.

На творчым рахунку Л.І.Бурака каля 100 навуковых публікацый. Асноўныя з іх прысвечаны праблемам сінтаксіса беларускай мовы і беларускай пунктуацыі. Менавіта ў гэтых кірунках ён дасягнуў найбольшых поспехаў і стаў вядомым не толькі ў нашай краіне, але і за мяжой.

Значным укладам у беларускае мовазнаўства з’яўляецца манаграфія Л.І.Бурака “Далучэнне ў сучаснай беларускай мове” (Мн., 1975). Гэты від сінтаксічнай сувязі ўсебакова і глыбока прааналізаваны на багатым фактычным матэрыяле мастацкіх, публіцыстычных і навуковых твораў. Далучэннем аўтар лічыць перарывістую сінтаксічную сувязь, “якая існуе на ўзроўні сказа або складанага сінтаксічнага цэлага і служыць для аб’яднання партаксічных і іпатаксічных адзінак, што слаба звязаны і ўзаемна не абумоўлены ў кантэксце (матывуецца толькі адна адзінка, тады як другая адзінка матывацыі не падлягае)” (с. 5). Ён не згаджаецца з тымі вучонымі, якія